

CERKVENI GLASBENIK.

Organ Cecilijinega društva v Ljubljani.

Izhaja po enkrat na mesec in velja za celo leto z muzikalno prilogo vred 4 krone,
za ude Cecilijinega društva in za cerkve ljubljanske škofije 3 krone.

Uredništvo in upravnništvo: Pred škofijo št. 12.

Na novi podlagi.

III.

... il canto gregoriano fu sempre considerato come il supremo modello della musica sacra . . .

Motuproprio Pija X.

... gregorijansko petje je veljalo vedno za najpopolnejši zgled cerkvene glasbe.

Ljublj. Škof. List 1904 str. 82.

De da se tajiti, da so letošnji jubilej Gregorija Velikega vsi katoliški narodi praznovali z bleščečimi slavnostmi. Tudi kongresa v Rimu, o katerem je naš list obširneje poročal, so se udeleževali zastopniki vseh narodnosti. Ali kdor si je le površno ogledal tiste dni družbo, ki se je sešla v veliki sobani pri sv. Apolinariju v Rimu, je moral pripoznati, da so bili najbolj odlikovani Francozi, kakor so se tudi sami s svojimi zastopniki, z mnogobrojno udeležbo, najbolj odlikovali. Razpravljalo se je izvečine v francoskem jeziku, strokovnjaki iz vrste tega naroda so najčešče nastopali, njihovi nasveti so najbolj zmagovali, skratka: Francozi so bili gospodje situacije. Kdor ne pozna razmer, se mu je moralo to dozdevati čudno. Zlasti nam Slovencem, ki imamo po svojih krajevnih razmerah in po svoji vzgoji največ zveze z Nemci, nam, pravim, ki smo tolikrat čuli, da je vsa globoka učenost in pa tista tolikrat ocenjena in oslavljena natančnost v Nemcih doma, se je zlasti posvetilo v glavi ob tisti priliki. Ni čuda! Pri nas se je reforma cerkvene glasbe vršila doslej vsposedno z reformo v Nemcih, o drugih narodih nismo mnogo čuli; zadovoljni smo bili s tem, kar so nam nudili — govorimo iskreno — večji sosedje. Naprej nismo segali, za druge narode se nismo brinili. Mislili smo, da je nekako središče cerkveno-glasbene reforme le v Nemcih, drugi narodi pa hodijo več ali manj k njim v šolo.

Kongres gregorijanski v Rimu letos po veliki noči nas je drugače poučil. Takrat smo spoznali, da se je na Francoskem razvila šola, ki ima ne le največji pomen za zgodovino cerkvene glasbe, ampak je tudi pot pripravila raznim odlokom rimske stolice glede na cerkveno-glasbene knjige in na pristno koralno petje. To se ne da tajiti: Nemci so o stremljenju francoskih benediktincev

enostransko poročali. In ker je naposled javnost vendarle izvedela o prekrasnih njihovih uspehih, so jih še — recimo ob enajsti uri — hoteli zmanjševati, če ne popolnoma utajiti. Pija X. Motuproprio je dal vsej stvari pravo lice. Vsak, kdor se je pošteno trudil na polju cerkvene glasbe, je hvale vreden; kdor pa je največ storil, zasluži, da je pred vsemi pohvaljen. Tako je delala rimska stolica.

Kakor bi bilo zanimivo, odkriti v pregledu delovanje množ, ki so si stekli največ zaslug za tradicionalni koral, ki bode poslej odmeval na korih katoliških cerkva, kakor nas mika, da bi objavili obširneje spise o opatu Dom Prosperju Guerangerju, o jezuitu Lambillotte-u, o Dom Pothieru in drugih, vendar tega danes ne moremo storiti, ker se bližamo koncu leta. Pač pa bomo prilično seznanili naše čitatelje s temi velikani na polju gregorijanskega koral. Za danes bi radi samo še označili, kakšno podlago je našel papežev Motuproprio pri drugih narodnostih.

Na Francoskem so do zadnjih dni, ko jih je namreč sirova sila razpčila na razne kraje, prav mnogo storili za lepo in pristno cerkveno petje razni cerkveni redovi in kongregacije. Benediktince na tem mestu samo omenjam, ker si jih bomo prilično natančneje ogledali. Po župnijskih cerkvah pa je odmevala čestokrat „sentimentalno-lahkomišljena“ glasba, ker mnogi duhovniki niso imeli zmisla za resno cerkveno petje. Brez dvojbe je bil za premnoge kraje papežev ukrep jako primeren. Sedaj, ko imajo „kodeks cerkvene glasbe“, se vendar ne bodo mogli več izgovarjati cerkveni predstojniki, da ni posebnih določil za cerkveno glasbo.

Več vneme so kazali cerkveni glasbeniki v Belgiji. Ondi se je napravila neka zveza s francoskimi benediktinci in reforma cerkvene glasbe se je kaj lepo širila zadnja desetletja. Cerkveni dostojanstveniki, na čelu jim mehlinški kardinal Dechamps, so v tem pogledu delovali z občudovanja vredno vztrajnostjo. Podpirali so jih glasbeni veččaki, kakor Bogaert, Van-Damme, Nikolaj Lemmens, Gevaert, Tinel i. dr. Reforma je po strokovnih časnikih in glasbenih šolah dospela precej daleč. Koralu se je že doslej priznalo prvo mesto, a tudi polifonija se je marljivo gojila.

Kaj pa na Španskem?

O kaki posebni gorečnosti za cerkveno glasbo v tej deželi doslej sploh nismo čuli. Gotovo je, da se je svoj čas ondi polifonna glasba jako marljivo gojila. Tudi znamenitih glasbenikov nam našteva zgodovina. Koliko pa se je storilo za uvedbo koralnega petja, tega nismo mogli dognati. Gotovo je, da redovniki koral negujejo. Splošno pa se po društvih reforma za resno glasbo pri službi božji ni razvila.

Na Angleškem je pozornost za strogocerkveno glasbo vzbudil četrti provincialni zbor vestminsterski l. 1872. Zanimivo se nam zdi omenjati, da se je na tem zboru med drugim sklenilo delovati na to, naj bi se dečki po šolah poučevali v glasbi, ženski glasovi pa naj na korih utihnejo, zlasti naj se odpravijo plačane pevke. Iz mnogih škofij so naročili pri Pustetu v Reznju oficialno izdajo koralnih knjig, po katerih se je koralna melodija v cerkvi uvedla. Tudi po cecilijanskih društvi se je cerkvenoglasbena ideja širila. Celo nekaj dobrih organistov se je iz Nemčije naročilo z namenom, da bodo ondi delovali

v zmislu cerkvenoglasbene šole v Regensburgu. Dva izmed teh menda še danes ondi delujeta: R. Oberhoffer v Jorku in G. A. Oesch v Manchesteru.

Bolj srečno in z večjimi uspehi se je koncem devetnajstega stoletja širila cerkvena glasba po Irskem. N. Donnelly (sedaj pomožni škof dublinski) se je ognjevito zavzel za to delo. Prišel je v Rezen in je ondi študiral razvoj cerkvene glasbe. Domov prišedši pa je takoj pričel z reformo mej svojimi rojaki. Ustanovil je irsko Cecilijino društvo. Z veseljem dostavljamo, da so ga v tem plemenitem stremljenju vztrajno podpirali tudi irski škofje. Koralne knjige so si naročili od Pusteta. Reči moramo, da si je reforma cerkvene glasbe v zadnjih dvajsetih letih na Irskem precej trdnih tal pridobila.

Ozrmo se še nekoliko preko morja v Ameriko. V tej živi zmesi raznih jezikov je bilo težko uvesti resnobno cerkveno glasbo. A vendar se je tudi tam že mnogo storilo v tem pogledu. Povod so dali škofje, ki so na raznih provincialnih zborih zahtevali strogo cerkveno glasbo. V tej nalogi so jih hvalevredno podpirali redovniki, zlasti benediktinci. A polagoma se je gorčično zrno cerkvene glasbe razrastlo tudi po drugih cerkvah. Mesto Quincy je nazival pred nekaterimi leti neki dopisnik kot „cecilijansko mesto“, ker se ondi v vseh šestih cerkvah poje strogo po cerkvenih predpisih. Sčasoma so se jela ustanovljati tudi cecilijanska društva, ki so po svojih odbornikih zaslovela celo pri nas. Komu je neznano ime J. Singenbergerja? Na katerem količkaj izvežbanem pevskem koru se še niso popevale njegove latinske maše? Prav ta mož je prišel l. 1873. v Ameriko, je zasnoval ondi z dr. Jos. Salzmanom Cecilijino društvo, kateremu je baje še danes predsednik. Po društvu se je ideja dalje širila. Ustanavljali so se cerkvenoglasbeni časopisi, vežbali so se pevski zbori in dandanes se popeva v premnogih cerkvah slovesna maša bolje ali vsaj bolj svetemu kraja primerno, nego po mnogih večjih cerkvah v naši domovini. Lepih zaslug na tem polju si je pridobil tudi frančiškan P. Rafael Fuhr, katerega smemo imenovati apostola cerkvene glasbe v Zedinjenih državah ameriških. Zlasti teoretično je zastopal cecilijansko idejo v mnogih člankih in spisih v raznih jezikih.*)

Toda prenehajmo s tem razgledom po širnem svetu.

Mnogi — in tudi v naši domovini si našel takih skeptikov — so ob proglašenju novega kodeksa za cerkveno glasbo z glavami majali, češ, ta Motuproprio je nekaj neizvedljivega za naše razmere. Mi ne moremo tako hitro reformirati cerkvene glasbe, za to nam nedostaje vsega: denarnih sredstev, pevskih moči, knjig itd. Razprava naša pa je pokazala, da tudi podrugod manjka marsičesa, vendar pa se je že mnogo koristnega ukrenilo v prilog resni cerkveni glasbi. Toraj prav kakor pri nas. Ali kakor podrugod, mora tudi nas prešiniti misel, da nam je prva dolžnost zastaviti vse svoje sile, da izvedemo težko nalogo: reformo cerkvene glasbe. In ali ni to zaslužno delo? Ali se ni vredno potruditi za čast božjo? Ali ne sme pričakovati plačila od Boga, kdor se je pošteno trudil za Njegovo Slavo? Ni ga boljšega plačnika od Boga in On bo poplačal vsakteremu po njegovih delih . . .

Zatorej z veseljem zopet na delo za preosnovo cerkvene glasbe — na novi podlagi!

*) Prim.: Kurze Geschichte der Kirchenmusik, von Dr. Johann Katschthaler, str. 302—344.

Nove orgle.

Danes mi je poročati o dveh orglah, ki jih je postavil g. Jos. Mauracher, c. kr. dvorni orglarski mojster, prve v Zagradcu, in druge v Novi štifti pri Ribnici.

1. Zagradec.

Dispozicija.

I. Manual.

1. Principal 8'
2. Rohrflöte 8'
3. Gamba 8'
4. Filomela 8'
5. Octav 4'
6. Mixtur 2²/₃'

II. Manual.

7. Salicional 8'
8. Dolce 4'
9. Lieblich Gedackt 8'
- Pedal.
10. Subbass 16'
11. Cello 8'.

Pedalni sklep k I. in II. manualu, Suboktavni sklep, oktavni sklep v II. manualu in trije zbiralniki.

Omara je jako preprosta; preden jo pleskajo, morajo se prirediti okraski in primerno pozlatiti. Meh je sicer pravilno zgoščen, a ker je pritisek velik (85 mm), se je vedarle čutila sapa. Manjka tudi regulatorja, zategadelj mora tlačitelj pritiskati jako prožno, sicer se čujejo sunki. Tipk je 54, oziroma 27. Zistem: Cevna pnevmatika.

Glas je v celoti jako plemenit, krepak. Gamba bi smela biti malo močnejša; med flavtami se odlikuje Filomela, Octav 4' je za en ton šibkeji od Principala in se prav koristno rabi z drugimi izpremeni. Salicional naj bi šel v prvi manual, Gamba v drugi, ker bi bilo za Trio-igro bolj prilično. Subbass je širok, voljan; sam je mehak, v zvezi z manualom, zlasti v plenu, postane krepak, obsežen. Mixtura je lepa, bliščeča, jasna.

Gornji manual naj se dela bližje prvemu, vlaki, če jih ni veliko, naj bodo nad prvim manualom, ker je tako priročnejše.

Akustika je v tej cerkvi skrajno slaba, glasovi odletujejo od sten, da se čutijo akordi kakor pretrgani. Pravijo, da je bolje, kadar je polno ljudstva v cerkvi. Seve, v tej zadevi ni mogoče pomagati; za orglarskega mojstra je pa hudo, zlasti pri vглаševanju.

Z zadovoljnostjo sem sklenil kolavdacijo in vesel sem bil, da se postavljajo dandanes tudi po manjših cerkvahtako umetne orgle.

2. Novaštifta.

Novaštifta je kuracijska cerkev med Ribnico in Sodražico. Stoji na gričku in je popolna rotunda s prizidanim prezbiterijem. Sedanji kurat gosp. Karol Klinar, je silno lepo osnažil cerkev znotraj in zunaj, sedaj pa omislil nove orgle, za katere je nabiral denar že mnogo let.

Dispozicija orgel.

I. Manual.

- | | |
|---------------------|--|
| 1. Principal 8' | 5. Octav 4' |
| 2. Gedackt 8' | 6. Flauto 4' |
| 3. Filomela 8' | 7. Mixtura 2 ² / ₃ ' |
| 4. Viola digamba 8' | |

II. Manual.

8. Salicional 8'
9. Aeoline 8'
10. Rohrflöte 8'
11. Dolce 4'

Sklepi:

1. Man. II.—I.
2. Suboctav II.—I.
3. Oktav. sklep II.—I.
4. „ „ v II. man. zase
5. Pedal. sklep k I.
6. „ „ II.

Pedal.

12. Subbass 16'
13. Gedacktbass 8' kombin.
14. Cello 8'

Zbiralniki:

1. Mezzoforte
2. Forte
3. Pleno
4. Iztikalec.

Omara je nekoliko podobna oni na Brezju, dva stolpa, v sredi zveza, razdelitev je ista. Naredili so jo v Gradcu in se sme imenovati jako lepa, slog je baročen. Spredej je igralnik, prostora za kakih 12 pevcev. Kor je namreč majhen in je bilo jako težavno vprašanje, kako spraviti orgle nanj, da vendar še ostane kaj prostora za pevce.

To vprašanje je rešeno jako povoljno.

Mehova sta dva, v vsakem stolpu jeden, z jednim kubičnim zajemalcem. Goni se katerikoli, ker komunicirata med seboj in jeden služi drugemu za regulatorja. Zategadelj je vedno dosti in mirne sape. Akustika je v tej cerkvi izborna, zato se glasovi in akordi lepo vežejo med seboj in se po visoki kupoli silno lepo oblažijo. Spremeni so izvrstno intonirani. Octavcoppel je v obeh orglah izpeljan do zadnje tipke. Pojedini izpremeni popolnoma odgovarjajo napisom, celota je mogočna. Radi prostora je najnižja oktava Filomeli in Gedacktu ista, in to je povedano v proračunu.

Cena 5000 kron; vožnjo plača mojster. Garancija pet let. G. Mauracher je povsem opravičil nade, ki so se stavile nanj. **P. Hugolin.**

Dopisi.

Iz Ljubljane. Po vsem katoliškem svetu so obhajali letos petdesetletnico, odkar je sv. Oče papež Pij IX. razglasil versko resnico o Brezmadežnem spočetju Marije Device.

V ta namen so se obhajale razne pobožne slovesnosti po ljubljanskih cerkvah. Tudi v lepi kapelici sv. Jožefa pri oo. jezuitih na Elizabetni cesti se je obhajal ta jubilej kaj lepo in slovesno.

Tridnevica v čast brezmadežni Devici se je pričela dne 26. oktobra. Tri dni se je opravljala zjutraj ob pol 7ih sv. maša z blagoslovoma. Zvečer ob pol 6ih pa je bila slovesna pridiga in nato pete litanije. Zaključek te slavnosti pa je bil v nedeljo dne 30. oktobra. Ob 8. uri je bila slovesna sv. maša, katero je daroval v. č. g. generalni vikarij J. Flis ob obilni asistenci. Slavnost je povzdigovalo prav lepo petje, katero so izvajali domači pevci pod spretnim vodstvom marljive in muzikalčne gospice Ane Ronerjeve. Peli so krasno Foersterjevo „Missa sollemnis“ v a-molu in sicer instrumentalno. Kdor pozna skladbe velikega mojstra Foersterja, temu ni potreba opisovati in ocenjevati omenjene maše. Izvajalo se je to mojstersko delo vrlo dobro. Vse je bilo strogo po cerkvenih predpisih. Tudi vloge so bile Foersterjeve, samo offertorij je bil Brosigov „Ave Maria“ v Es duru. Popoldne ob 5. uri je bil govor in potem slovesne pete litanije.

Po litanijah je bila Zahvalnica. Pel se je veličasten Gruberjev „Te Deum“. Blagoslov je bil po rimskem obredu, pri katerem se je pel Foersterjev „Tantum ergo“.

Vse je bilo zelo lepo in slovesno. Kak mogočen vtisk napravi na pobožno srce pravo cerkveno petje, pokazalo se je pri tej slavnosti, ker je bila kapelica vedno za toliko udeležencev premajhna.

Vsa čast marljivi gospici voditeljici in vrlin pevcem, ki so svojo nalogo rešili prav dobro.

x.

Iz Idrije, dne 23. novembra. God sv. Cecilije je naš cerkveni pevski zbor praznoval s slovesno sv. mašo. Pela se je ob 7ih zjutraj Kaimova latinska maša z orkestrom in druge vloge po predpisih. Ob 8ih zvečer pa je bil v Didičevem salonu koncert z godbo in petjem. Obširen 16 točk obsegajoči program je proizvajalo 45 pevk in pevcev, ter 8 mož cerkvenega orkestra. Menjavala se je godba s petjem a capella, a zopet sopran solo z godbo in šesterglasen moški zbor s spremljevanjem orkestra. Zbralo se je v kljub slabemu vremenu mnogo odličnega občinstva in nekaj ostrih kritikov. Oboji so pa priznali točnost orkestru in natančno in umetno prednašanje težkih pevskih skladb. Sklenilo se je sicer radi bogatega programa, da se ne ponavlja nobena točka, a poslušavci niso prej odnehali, da so se 4 točke ponovile. Bil je zares lep večer, ki je združil prijatelje petja in glasbe. Marsikdo je očitno pripoznal, da se v celem letu tega večera najbolj veseli. Ob 11. uri je bil oficijalen del končan, a pri živahni prosti zabavi je vendar minulo še precej časa, da je zadnji ostavil okusno okrašeno dvorano. Po 4. točki je pozdravil g. dekan svoj pevski zbor in navzočne goste. Naj iz njegovega govora posnamem poglobitve misli.

God sv. Cecilije, zaščitnice cerkvenega petja, nas je današnji večer združil v teh prostorih. O petju se je že mnogo pisalo in govorilo. Zgleden pisatelj imenuje petje govor nebeščanov, jezik angelov. Drugi pravi, da je petje oni jezik, kterega sta govorila Adam in Eva v raju, ko sta bila še nedolžna in še nista okusila sadu s prepovedanega drevesa. Njijino srce je koprnelo hvaležnosti in spoštovanja do dobrotljivega Stvarnika in to sta izražala v vznesenih besedah — v petju. Ne bomo nocoj preiskovali, koliko je taka trditev utemeljena, zadostuje naj nam zgodovinska resnica, da je petje že tisočletja sklenjeno s službo božjo. Saj že sv. pismo pripoveduje, da je kralj David nastavlil kar 400 pevcev, ki so hvalnice peli pri sv. šotoru in v Salomonovem templju tudi ni bilo brez petja. A krščanstvo se je s petjem že začelo, se s petjem nadaljuje pri službi božji, in petje bode trajalo brez konca v nebesih. Saj je znano o Cahariju, da se je v krasni pesmi „Benedictus“ zahvaljeval Bogu, ki mu je podaril sina, Janeza Krstnika. Ponižno in hvaležno srce Marijino je zapelo veličastni „Magnificat“, ko je obiskala svojo teto Elizabeto; starček Simeon si je sam zapel labudnico: „Sedaj pusti, Gospod, svojega hlapca v miru, ker so moje oči videle veličanstvo Tvoje.“ Tako je klical prevzet od sreče, da je v svojih rokah imel Odrašenika. Angeli so s petjem „Gloria in excelsis“ naznanili človeštvu rojstvo Gospodovo. Prva sveta maša na zemlji ni bila brez petja. Potrjuje nam to sv. pismo, ki pravi, da niso prej zapustili po zadnji večerji jedilnice, kakor da so odpeli zahvalno pesem.

Kako na več krajih bodri ap. Pavel vernike, naj Bogu hvalo dajejo v hvalnih pesmih! In prvi kristjani? Za te priča rimski pisatelj in cesarski namestnik Plinij. On sam je zasačil kristjane pri sv. maši, ko so hvalno pesem peli Jezusu, kot svojemu Bogu. Znan je sv. Ambrozij, škof milanski. Zbiral je in zlagal sv. pesmi, in v milanski stolici se je tako v srce segajoče pevalo, da je bil sv. Avguštin, takrat še krivoverec in profesor govornišva, do solz ginjen in morda je bilo prav cerkveno petje prvi nagib njegovega izpreobnjenja. Papež Gregorij Veliki je sam učil cerkvene pevce in sedanji Pij X. se je že kot župnik, škof in patriarh trudil za zgledno cerkveno glasbo. Vzgojil je slavnega Perosija, in prva njegova enciklika, njegov Motuproprio ima ravno namen, privedi cerkveno petje do prvotne čistote in na višek popolnosti.

Ne da se tajiti, da je ni veličastneje pesmi na svetu, kakor je Te Deum, a tudi turobnejše zastoj iščeš, kakor so „žalostne pesmi Jeremija preroka“. Posvetna pesniška literatura ne zmore enake, ne glede dovršene zunanje oblike, ne glede krasne vsebine, kakor je Tomaža Akvinca „Lauda Sion“, in vsi posvetni pesniški umotvori ne prevzamejo srca tako pretresujoče kakor „Dies irae“.

Ako toraj vidimo, da se tisočletja pri božji službi neguje cerkvena pesem, ako spoznamo ravno v cerkveni pesni višek popolnosti, dovršeno v besedah in melodijah, imamo pač vzroka dovolj, da slovesno praznujemo god sv. Cecilije, naše patrone, one, ki se je pevajoč ločila iz tega sveta. Radi tega se danes z veseljem in ponosom zahvaljujem svojemu pevskeemu zboru za ves trud in napor, katerega ima z učenjem cerkvene glasbe. V cerkvi pri službi božji slišite navzočni sad tedenskih vaj, in današnji večer glasno kaže, kako Vam je všeč lepa pesem. Zato kličem pevskeemu zboru in vsem prijateljem lepe umetnosti: Bog Vas v tem sinislu delujoče ohrani še mnogo, mnogo let!

Iz Brežic na Štajarskem. — Nove orgle je napravil v podružnici na Kostanjku pri Zdolah znani orglarski mojster Brandel iz Maribora. Narejene so v novem pnevmatičnem sistemu in zato znamenite, ker so prve tega sistema v podružnici na deželi. Malo čudno se bo zdelo marsikomu, da so se male orgle dandanes postavile v tem sistemu; vzrok pa je temu to, ker je gospod mojster z novim načinom pnevmatike hotel spopolniti svoje znanje v tej stroki, in ker je delo napravil po jako nizki ceni. Dispozicija je naslednja: Principal 8', Flavta 4', Solicional 8', Gedackt 8'. Mixtura in Pedal na kopel, ki poje v nižjih tiskah ter nadomestuje pedal, katerega orgle nimajo. Ker se nadalje vse delo vjema z velikostjo cerkve, zasluži mojster zopet pohvalo, katero so mu skazali naročniki s tem, da so vsi z delom zadovoljni. P. A.

Metlika. Dopis iz Vidma ob Savi v zadnji številki „Cerkv. Glasbenika“, ki pozivlja organiste k shodu dotične dekanije, mi prav ugaja. Sicer ta misel ni povsem nova, ker so se taki shodi že vršili, ali vendar ne tako obširno kot bi bilo želeli. Ker sem bil jaz parkrat sklicatelj org. shodov, torej prosim, gosp. urednik, dovolite mi nekoliko prostorčka, da opišem, kako so se shodi pričeli, in kaj je njih namen.

Ranjki šmarski dekan Sitar je prav toplo priporočal org. dekanijske shode. Ako se ne motim, je enkrat na občnem zboru Cecilijinega društva za ljubljansko škofijo priporočal take shode. Namen njihov naj bi bil: Organisti naj se med seboj pogovore ter navdušujejo za pravo cerkveno glasbo. Pri vsakem shodu naj bodo poučna glasbena predavanja. Shodi naj se združijo s sveto mašo, pri kateri poje domači cerkv. pevski zbor liturgične pesmi.

Kaj ne, kako lep namen? Ali se pa da tudi zvršiti? Jaz mislim, da prav lahko, ako je količkaj dobre volje in navdušenja za dobro stvar. Ko sem pred nekaj leti nastopil službo v Šmariji, takoj sva pričela z g. dekanom misliti na take shode. In res sva tudi pričela. Prvi shod je bil v Stičini, združen s sv. mašo, pri kateri so krasno prepevali očetje cistercijani. Za zborovanje so nam prepustili dvorano. Res nas ni bilo mnogo pri prvem sestanku, par organistov in nekaj č. gg. duhovnikov, ali vendar smo bili vsi prav zadovoljni z začetkom. Sklenilo se je, naj bode drugi shod v Šmariji, kar se je tudi zgodilo. (Obširno poročilo je prinesel „C. Glasbenik“ 2. št. 1901. l.) Pri tem shodu se je marsikaj koristnega in podučnega slišalo. Sklenili smo da se na tretjem sestanku snidemo v Št. Vidu pri Stičini, kar pa meni ni bilo mogoče, ker sem moral obleči vojaško suknjo. Ali so se še nadalje vršili omenjeni shodi, mi ni znano.

Po mojih mislih so taki shodi neobhodno potrebni, da se med seboj navdušujemo za svoj poklic. Dandanes se vse organizuje, vsak stan ima in prireja shode. Ali naj pa mi zaostanemo? Ne, dragi tovariši! Pogumno na delo in v vsaki dekaniji naj se prične s sestanki, ko bodo sedaj pričeli v videmski. Kličem Vam s slavnim pesnikom Gregorčičem:

Na delo tedaj, ker resnobni so dnovi!

A delo in trud nam nebo blagoslovi.

Alojsij Mihelčič, organist.

Razne reči.

— Praznik sv. Cecilije se je praznoval v ljubljanski stolnici tako, da je ondotni pevski zbor pri sv. maši z blagoslovom pel slovenske pesmi, med drugimi tudi Foersterjev moški zbor: Ako Gospod ne zida hiše . . . — Na tak način so proslavljali zavetnico cerkvenega petja — kakor piše „Slovenec“ — tudi na Jesenicah in v Št. Ruprtu.

— Naš rojak in prijatelj cerkveni glasbi, č. g. župnik Jakob Aljaž je izdal Štirnajst zborov (7 mešanih in 7 moških) na besede S. Gregorčiča in prof. Fr. Levca. Cena (s poštnino vred) 1 K. Zbirka se dobiva pri skladatelju na Dovjem. Ljubke te pesmi bodo brez dvojbe radi popevali naši pevski zbori. Zato, in pa ker je komponist izza davna pospeševavec cerkvenega petja, to delce radi s tega mesta priporočamo.

— Zasebna cerkvenoglasbena šola v Celju je priredila na praznik svete Cecilije pevski večer v gostilniških prostorih „Skalne kleti“. Na sporedu so bile te-le točke: 1. Glasovir. 2. Ant. Foerster: Pjevajmo (moški zbor). 3. Ruska narodna: Krasni Sarafan (mešan zbor). 4. Davorin Jenko: Što čutiš, Srbije tužni? (moški zbor). 5. P. H. Sattner: a) Peva Švicar po planinah, b) Tudi Oger pesni poje, c) Čuj lombardsko petje glasno (mešan zbor). 6. Glasovir. 7. A. Foerster: Samo (moški zbor). 8. P. Angelik Hribar: Mlatiči (mešan zbor). 9. Kamilo Mašek: Pri zibeli (moški zbor). 10. Anton Nedved: Naša zvezda (mešan zbor). 11. A. Hajdrih: Sirota (moški zbor z altovim samospevom).

Oglasnik.

Tri „Ave Maria“ za 1, 2 in 3 glase z orglami zložil Ant. Foerster, op. 86. Ponatis iz „Cerkvenega Glasbenika“ v zvečanem formatu s posebnim naslovom (poklonjeno častitemu konventu Uršulinskega samostana v Ljubljani). Cena partituri 70 vin. Glasi imajo posebno vrsto, da jih ni treba posebej izpisovati.

Vabilo na naročbo.

Na konec sedemindvajsetega letnika smo prispeli. Hvala v prvi vrsti Bogu, ki nas je doslej podpiral, da je list mogel izhajati. Bog plačaj ves trud našim sotrudnikom in gmotno podporo našim naročnikom! O potrebi „Cerkvenega Glasbenika“ ne bomo niti govorili. Samo to izjavimo: Če bi Cecilijino društvo danes svojega glasila ne imelo, bi si ga moralo nabaviti. Zato pa smo že poprej, in tudi danes nujno vabimo vse Slovence pod streho našega cerkvenoglasbenega lista. Kakor doslej, tako bomo tudi v bodoče prinašali cerkvenoglasbena poročila z vseh slovenskih krajev; vsem je list odprt, na vseh krajih naj bi ga tudi z naročevanjem in dopisovanjem podpirali. Teško nam je izgovoriti resnico, a danes je ne smemo zamolčati svojim čitateljem: „Cerkveni Glasbenik“ ne bi mogel izhajati, ako ga ne bodo držali naročniki. Cecilijino društvo v Ljubljani ima sicer preveč stroškov, da bi še našemu listu moglo segati pod pazduho. Zato izrekamo na tem mestu še enkrat željo: Naj bi si pač list naročile vse cerkve po Slovenskem! Naj bi list i nadalje blagohotno podpirala častita slovenska duhovščina!

Današnji številki smo priložili poštno nakaznico, po kateri naj se odpilja naročnina. Opozarjamo, da naše knjige kažejo še za prošla leta na mnogih mestih žalostno — praznino. List stane za celo leto s prilogami 4 K; udje Cecil. društva ljubljanskega in cerkve ljubljanske škofije dobé list za 3 K.

Vesele božične praznike in srečno novo leto!

Uredništvo in upravništvo

Pred škofijo št. 12.

Današnjemu listu je pridejana 12. šte. prilog.

Odgovorni urednik lista **dr. Andrej Karlin**. — Odgovorni urednik glasb. priloge **Anton Foerster**.
Zalaga Cecilijino društvo. — Tiska Zadržna tiskarna v Ljubljani.